

Només una nena els pot salvar

Matt Haig

L'Évie i els ANIMALS

Il·lustrat per Emily Gravett

Estrella Polar

L'EVIE I ELS ANIMALS

Matt Haig

Il·lustracions d'EMILY GRAVETT

Estrella Polar

Títol original: *Evie and the animals*

© Matt Haig, 2019

© de les il·lustracions: Emily Gravett, 2019

© de la traducció: Núria Artigas Bellsollé, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A, 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: gener del 2021

ISBN: 978-84-18134-69-2

Dipòsit legal: B. 7.321-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Una nena especial

Hi havia una vegada una noieta que es deia Evie Trench.
L'Evie no era una nena normal.
Era «especial».

Això és el que li deia el pare.

Especial.

L'Evie sovint pensava que seria molt més fàcil ser una nena normal que no pas ser una nena especial, però això era així. Ella era *especial*.

I la raó era...

Bé, era complicat. Ni ella ho acabava d'entendre del tot.

Abans no seguim explicant per què era especial, comencem amb un fet ben senzill.

A l'Evie li agradaven els animals. És clar que hi ha molta gent a qui li agraden els animals. Però a l'Evie li agradaven *tots*. No només els que eren adorables.

Li agradaven els gats i els gossos, sí, és clar, però també les paneroles, les serps, els ratpenats,

els voltors, les hienes, els taurons, les meduses i les anacondes verdes. Li agradaven tots i cadascun dels animals. Bé, llevat de les aranyes errants del Brasil, l'aranya més mortal del món, a qui l'Evie trobava difícil que li agradés per raons que ja aclarirem més endavant. Ara bé, per norma general, si era un ésser viu, a ella li agradava.

I ho sabia tot, del món animal. En sabia més que ningú. Segur que hi havia professors de biologia animal a universitats preeminents que en sabien menys que no pas ella. Amb només sis anys, havia llegit més de tres-cents llibres sobre el tema. Cada vegada que alguna cosa la preocupava o se sentia trista o estava avorrida, s'asseia a llegir un llibre sobre animals.

Així que en sabia *molt*.
Per exemple, sabia que:

1. Els cargols poden dormir tres anys seguits i els llimacs tenen quatre nassos.
2. Un os bru és tan fort que pot esclafar una bola de bitlles.
3. Els ocells no noten el picant dels pebrots més forts.
4. Tots els peixos pallaso neixen com a nois (alguns es tornen noies més tard).
5. Els gats poden beure aigua de mar sense cap problema.
6. Els pops tenen tres cors.
7. Els ulls dels rens es tornen blaus a l'hivern i així poden veure-hi en la foscor.
8. Les elefantes esperen els seus nadons durant gairebé dos anys.

9. Sota el pèl ratllat, els tigres tenen *pell* ratllada.

I la seva dada favorita:

10. Les llúdries s'agafen les mans a l'hora de dormir per no separar-se.

Però a l'Evie no només li agradaven els animals. No només en sabia les dades.

També tenia una habilitat molt especial.

Una de molt poc corrent. I que era aquesta: Podia **SENTIR** el que pensaven els animals.

I a vegades podia fer que els animals sentissin el que ella pensava.

Sense moure els llavis ni emetre cap so, l'Evie podia parlar amb els animals.

No tenia ni idea de com els podia sentir ni tampoc per què. Ho feia, i llestos. I, a mesura que s'anava fent gran, semblava que cada vegada li passava més sovint. Li semblava que allò era el millor que li havia passat mai. Era el seu superpoder ultrasecret. Només ho havia dit a una persona, que el tenia: el pare. I ell li havia dit que no ho expliqués mai a ningú. Mai.

—Ets especial, però ser especial et pot portar

molts problemes. Sentir les coses que sents, doncs, bé..., pot ser que tinguis alguna mala experiència. Una de molt dolenta —li havia dit—. Creu-me. No ho has de dir mai a ningú. I, sentis el que sentis, no t'has de comunicar mai amb els animals. No hi parlis. Ja m'entens, amb el cap.

Així que no ho feia. I ningú no ho sabia.

O això creia la nena.

Com a mínim fins al dia de la conilla.

Un ocell anomenat Bec

El dia de la conilla va començar amb un ocell.

Un pardal, de fet.

El pardal, un de comú, petitó i d'allò més normal, amb les plomes de tons vermello-sos i marrons, s'anomenava Bec.

L'Evie ja hi havia xerrat abans, amb la ment, no amb la boca. Però, tot i així, allò ja es podia considerar que era xerrar.

L'ocell venia tot sovint a buscar les llavors que l'Evie deixava a l'ampit de la finestra. La nena les agafava d'amagat del pa de llavors variades que li agradava comprar al pare.

L'Evie no sempre podia sentir els pensaments dels animals. Hi havia dies que no sentia cap pensament de cap criatura. Però el Bec era l'animal més fàcil d'entendre. No era tan clar com els gossos, però és que cap criatura ho era.

—Que estàs trista, avui, Evie? —va dir el Bec amb el pensament mentre picossejava les llavors

i l'Evie contemplava el cel del matí a l'altra banda de la finestra.

I aleshores la noia va mostrar a l'ocell la fotografia de la mare, que tenia al costat del llit.

—La trobo a faltar, Bec.

—Jo també trobo a faltar la meua mare —va dir l'au amb la ment, no amb el bec—. En realitat, no la vaig conèixer gaire temps, però semblava molt bona.

—Jo tampoc no la vaig conèixer. Vull dir que no me'n recordo. Tot el que en sé m'ho ha explicat l'àvia Flora. I el pare, és clar. Tot i que no em dona tanta informació com m'agradaria. És estrany, això? Vull dir, trobar a faltar coses o persones que no has conegut?

—No, gens. Jo trobo a faltar tots els amics que encara no he conegut. I mira que ja en tinc moltíssims. Volem tots plegats. Però encara soc força nou. Soc jove. Encara no he passat cap hivern i això vol dir que tinc molts amics per fer. I ja els trobo a faltar. Perquè estic convençut que seran especials.

L'Evie mirava de no estar trista.

—Com és això de volar, Bec?

—És la cosa més fàcil del món. Si tens ales. És com la llibertat: poder anar amunt i avall i

d'una banda a l'altra i allà on vulguis, amb el vent acaronent-te les plomes, i a més et pots cruspí tots els insectes voladors que trobes. T'agradaria, Evie.

—Em sembla que sí. Excepte això de menjar insectes.

—No hi ha res com ser lliure per ser tu mateix —va afegir el Bec—. Si tens ales, les has de fer servir.

—Sí, això he sentit a dir.

I just en aquell instant el pare de l'Evie va trucar a la porta i la va entreobrir. El diminut cap del Bec es va posar dret de cop.

—Ui, ui! —va pensar l'ocellet.

—Vinga, Evie, ja hauries d'estar preparada per anar a l'escola! —va dir el pare mentre treia el cap per la porta.

Es va adonar que la finestra era oberta i va veure el pardalet que se n'anava volant. També va veure les llavors que hi havia a l'ampit de la finestra.

—Evie, què t'he dit d'això d'agafar les llavors del pa per donar-les als ocells?

—Ho sento, pare. És que com que no puc tenir un animal de companyia...

—No intentaves pas parlar amb aquell ocell,

oi que no? Amb la ment, vull dir...

—No —va mentir l'Evie. S'hi va veure obligada perquè el pare prou que li havia deixat ja *ben clar* que sempre havia d'ignorar les veus dels animals que li

entraven al cap perquè allò la podia portar a viure **SITUACIONS MOLT DESAGRADABLES**. Tot i que no li havia explicat de quina mena i això la molestava. Sobretot perquè el que més volia l'Evie era tenir un animal a casa—. No parlava amb l'ocell.

—Molt bé —va dir el pare.

Semblava cansat. Havia treballat fins tard restaurant mobles dels clients al garatge. Potser era que ell també trobava a faltar la mare de l'Evie. Era difícil saber-ho. A l'Evie li hauria agradat que el seu pare fos tan fàcil d'entendre com un gos.

Era un desig que tenia tot sovint. Tant de bo es pogués transformar en un gos per un instant! Si fos un gos, llavors ella el podria entendre. Un gran gos coniller bavós. El que

els passa als gossos és que no poden evitar explicar-t'ho tot. Són xerraires de mena, però no parlen amb la boca, com fem els humans. No cal ni que els llegeixis la ment per adonar-te que es passen l'estona xerrant. Les remenades de cua, els lladrucs o els gemecs, els moviments del cap, per petits que siguin, les mirades dolces, les alenades... no són sinó el seu vocabulari. Els humans en general no som així. Potser és per això que els humans necessitem les paraules. Potser ens costa massa entendre'ns els uns als altres sense paraules.

I els pares, en especial, són la mena d'animals més complicada que hi ha.

—Ara —va dir—, cap a l'escola!